

И ето плачуща жена,
до нея плахо отстрана,
привел с печал глава, вжрви мужик замислен.
Край тях притискат се деца,
с изпити, смаяни лица,
и впиват поглед из кервана многочислен.

В душата скръб, пред поглед тжп
блуждай и гасне образ скжп.
А огнена земята майка ги поглежда
с раззинали пукнатини
и сякаш леден смях звжни
и помразява всека трепетна надежда.

* * *

Сивожълти безплодни поля
се простират кат смжртен саван
и по тях безконечен керван,
поразен от сждбата си зла.

На кжде и по кой пжт сега? .
В безконечна, задремала степ
ни покой, ни вода, нито хлеб !
Само ужас и черна тжга.

Вред безлюдни и глухи села.
А сред жълтите тез пустоти .
сгорещеният вжздух трепти
с милиони прозрачни крила.

* * *

А в полето, днес което е заляно в бурна скръб,
бодро щеше да се носи песента на звжнжк сржп.
И смехжт на волни деви щеше буйно да звжни
над облжханите с гибел безпределни равнини.